

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τού Ριχάρδου Έργ. Σαβάζ

(Ιστορία Περιπετειών αγωνίας και τρόμου)

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Σωστά, είπες συγχρομένη κάπως. Άλλ' άμέσως επιθυμούν: "Ο Δίκ τώρα τελευταία έγινε φανερός και αναγκάζεται να βάρη της τρέχας του.

Και έπειτα γελοστή προσέθεσε:

— "Η δικές σας φανταστικές μαυρές τώρα. Δεν θ' ακολουθήσετε το παράδειγμα του καμένου του Δίκ; Έχετε τόσο ώρατα μαλλιά! και με χίιδνε, ούν μικρό παιδίκι.

— "Αλήθεια, ρώτησα πειό ή αν τ' όνομά σας πρην ο Δίκ σās παντοετή; Το πατρικό σας έννοω.

— Να... εφθάσαμε στη Βίλνα, είπες έξαφνα αυτή άντι άλλης άπαντήσεως. "Ο Δίκ σās λίγο θά είναι έδω.

— Ναι, αλλά το πατρικό σας όνομα; "Ηθέλα να σās φαντάζωμαι κόρη, πρην σās συνάντησή ο Δίκ, επέμενα έγώ, κάθοντας σιμά της.

Κάθε της πρην μου έφερε παλιούς στη καρδιά. Δεν σās άφηνω, της έλεγα, να φύγεις πρην άπαντήσετε.

Τη στιγμήν εκείνη ήλθε και άνοιξε τη πόρτα του βαγονιού μας ο οδηγός της άμαξοστοιχίας φωνάζοντας: — "Βίλνα! Δύο ώρες!

— Θά μās διή ο Δίκ, ψιθύρισε αυτή τρομαγμένη. Είχα περάσει το χέρι μου στη μέση της. — Παρακαλώ, μού είπες. Πρέπει να πάω γρήγορα στο ξενοδοχείο... Μπορεί να τρομάξει... να φύγει... Δεν θέλω ν' ακούσω... θά χαθώ!

— Πιώς να φύγει; ρώτησα, όταν την είδα τρομαγμένη.

— "Ο Δίκ, βέβαια... Πρέπει να πάω!

— Το πατρικό σας όνομα;

— Βανδερμπιλτ-Άστω, εφώνασε κι' επήδησεν από το βαγόνι, ενώ έγω έκπληκτος την ήκολούθησα άφοδ εμάζεμα τα μικροπραγματά της, πού είχε στο βαγόνι.

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΦΡΙΕΔΡΙΧ

Την επρόφρασα στη πλατεία του σταθμού. Έτρεχε και φορούσε στο δρόμο το επανωφόρι της.

— Βιάζεσθε, βλέπω κ. Γκαίνς, το γένος Βανδερμπιλτ-Άστω, είπα γελαστός και τη βοήθησα να βάλη τα γουναρικά της.

— Γρήγορα, γρήγορα, είναι ανάγκη να βρω τον Δίκ, επιθύμω.

Κόσμος άκοιτος είχε μαζευτή και μās έβλεπε, ενώ τον δυνατό κορμό μās έδούλε. "Η ιδέα ότι σās λίγο ή ώρατα μου θά συναντούσε τον συζύγόν της να έκανε μελαγχολικόν. Έτοξέσαμε προς το ξενοδοχείο κι' όταν εφθάσαμε ή "Ελένη εφώνασε πώς κάποιον ζητούσε.

— Ζητάει τον συζύγόν της, δοκφρήκα.

Πράγματι ένας κύριος με μαύνα και κουκουλιαν από κείνες πού φορούν οι της μοσάλας ταξέως Ρώσοι, εστάθηκε μπροστά της. Βλέποντας έμένα να έχω περασμένο το χέρι μου στο δικό της έδίστασε, μ' εκύταξεν ύποπτα, της επιθύμωσε ρωσικά κάτι κι' έπειτα ένύρισε για να φύγει. Ένώ έφευγε είδα να δίνη ταχυδακτυλογρικώς ένα χαρτί στην "Ελένη, ή όποια άπλωσε το χέρι και το πήρε.

— Τιποτε νίο από τον Δίκ, της είπα. "Αλλά ξέρετε ρωσικά;

— Μιά — δυο λέξεις μόνο, ψιθύρισε διαβάζοντας γρήγορα-γρήγορα το χαρτί.

— Άμέσως κοβός ιδρώτας την έλουσε.

Κάποια έσωτερική ταραχή της άλλαξε την όψη.

— "Ασχημα νέα! επιθύμωσα.

— Ναι, από τον Δίκ, είπες και τα σαγόνια της έτρεμαν. "Οηγήσαστε με μέσα στο ξενοδοχείο. Κάνει τόσο κορμό... παγώνει καρτεές δώδ.

Την συνόδευσα και πήγαμε σās μία μεγάλη αίθουσα πού είχε σόμπα. Της είπα να πλησιάση να θεομανθή, αλλά παραδόξως το κορμό της έπυρε άμέσως. Πήγε κατόπι στο γραφείο του ξενοδοχείου και ρώτησε δυνατά έμπρός και στους άλλους ταξειδιώτας, αν εφθασαν γράμματα για την "Κα "Ασθουο Λένος. "Ελαβεν άπάντησιν άνηχητήν και διάταξε να έτοιμάσουν δωμάτια επάνω και γέμια για δύο.

Έγώ τα είχα χάσει κυριολεκτικώς.

Δεν ήξερα τι να πώ και τι να κάμω. Περιέμενε επιστολάς ως κ. Λένος; Κι' από ποιόν; Τι μυστήριον ήσαν αυτό;

Την ρώτησα με τα μάτια. Έκανε πώς δεν έννοσι. Μού χαμογέλασε μόνον και μού είπες:

— Πιστεύω να είσθε σύμφωνος "Ασθουο. Θά πεινάτε...

Και χωρίς άλλη λέξη ανέβηκε γοργή στο επάνω πάτωμα, ενώ έγω έτρεχα πίσω της να της ζητήσω εξηγήσεις, πώς ή κ. Δίκ Γκαίνς ζητάει στη Βίλνα να έβη γράμματα σταλμένα σ' αυτή σ' όνομα της κ. Λένος.

"Ο διευθυντής του ξενοδοχείου έτρεξεν άμέσως και μās ά-

ροίξε την πόρτα ενός πολυτελειότατον δωματίου. Στη Ρωσία οι "Αμερικάνοι σκουρίζουν χρομάτα και γι' αυτό εφροντίζε να μās περιποιηθί με κάθε τρόπο.

— Τι διάτάσσετε εξοχώτατε; με ρώτησε τέλος.

— Το καλύτερο δελπινο πού μπορώτε να έτοιμάσετε άμέσως, είπα έγώ συνεινούμενος με την κ. Γκαίνς. Μās παρουσίασεν άμέσως το μενού και τον κατάλογο των κρασιών.

Ένώ έγώ τον έδιάβαζα, ή "Ελένη έβριχε τον πανωφόρι της και τον κοβό σās μία καρτέλα.

Σε λίγο, όταν έφηνε ο ξενοδόχος ένύρισα στην ώρατα μου Σφίγγα και της είπα αδοτηρά:

— Για ποίο λόγο ρωτήσατε αν έχετε επιστολάς σ' όνομα της κ. Λένος;

— "Ερώτησα τέτοιο πράγμα; Μού είπεν άμφιβάλοντας.

— Το έλημονήσατε;

— Μπορεί να έρωτησα, είπες νευριασμένη όλκοντας τα γάντια της στο επανωφόρι επάνω. "Απόρησα κι' ετανοχωρήθηκα τόσο από τα νέα πού μου έφερον αυτός ο άνθρωπος της ύπηρεσίας του Δίκ, ώστε δεν ήξερα τι έκανα εκείνη τη στιγμή.

— Δυσόρεστα νέα από τον συζύγόν σας; είπα λυπημένος γιατί άγαπασα πολύ τον παλιό μου συμμαθητή, αν και είχα είκοσι χρόνια να τον δω.

— Σούτ' όχι τόσο δυνατά! Μή λημονήτε ότι σās δίδουν τον τίτλον του συζύγου μου έδω, επιθύμωσεν ή "Ελένη. "Ελάτε πειό κοντά μου... Και έξαφνα και νευρικά προσέθεσε: — "Είναι φοβερόν!... φοβερόν!... φοβερόν!...

Τι είναι φοβερόν; την ρώτησα καθίζοντας κοντά της στον καναπέ. "Ασχιος τότε να κλαίη ενώ το στήθος της υπό την μεταξωτήν της ζακέτα ανεπάλετο άποτόμωσ.

"Η στρατιωτική μου καρδιά ήταν παντοτε εδαιοσητή μπρός σταίς συγκινήσεις των ώρατων γυναικών.

— Τι έχετε, της είπα, τι συνέβη σόνον συζύγόν σας;

— "Ε... έ... πήγε στη Πετρούπολι! μού είπες ταραγμένη. Είχε δουλειά και έφυγε χθές. Είμαι έδω μόνη μου. Τι να κάνω "Ασθουο; Θεέ μου, τι να κάνω;

Και διαμάντια έσταξαν από τα μάτια της.

— Αφήστε να σās βοηθήση ένας άνθρωπος πού ξέρει πού καλά τον κόσμο, επιθύμωσα συγκινημένος. "Αναστάνε και είπες: — "Ο Θεός να σās εύλογησ "Ασθουο! Είχε στηρίξη σόνον όμο μου τα μρωμένα της μαλλιά και ή καρδιά της χτυπούσε κοντά στη δική μου. "Ασχιος πάλι να κλαίη.

— Μή! μή! παρακαλώ, επιθύμωσα άπελειπωμένα. Τι θά πη, αν σās διή ο ύπρηρέτης;

Αι ύστερικές κείριες με στενοχωρούν φοβερά, όσο και θελακτικές και αν είναι αι νευροπαθείς γυναίκες.

— Δέν... δεν μπορώ να κρατηθώ, επιθύμωσα, πρέπει... "Ω! "Ασθουο είσθε τόσο καλός. "Αμα φάγτες δεν θά έχω πειά διαβατήρια. "Η άποσκευές μου θά βοσθον στην Πετρούπολι... θά φανώ ύποπιη... ίσως κι να με συλλάβουν...μπορούν επίσης και σās να ύποπτευθουν. "Ακούσατε τι είπεν ο Πετρόφ για τα πλαστά διαβατήρια; Σε τι άνηχηλά έρωξε και τους δύο μας ή τρολλα μου!

Νέο σίγος έπιασε τώρα την "Ελένη, ένα σίγος το όποτον μετεδόθη και σās μίν.

— Τι... τι πρέπει να κάνω;... Είπες τέλος τρέμοντας.

— Τι να κάνετε; Αυτό πού πρέπει να κάνετε! Να έλθετε μαζί μου στη Πετρούπολι... να συναντήσατε τον Δίκ έκει.

— Καλά λέτε, άπήνησε. Τι άνθητη πού είμαι να μην το σκεφθώ προητέρα αυτό! "Εχω το ελιτήριό μου. "Ω! πόσον είσθε ένγενής και καλός "Ασθουο! "Επειτα άνακουφισμένη έκλινε σόνον στήθος μου το κεφάλι της, σάν το κατάκοπο περιστέρι, ενώ έγώ τρολλάς από ένχαλάρησι περνούσα το χέρι μου στην εύλιγιστη μέση της.

— Θάρρος μικρούλα! εφώνασε: δεν ήτο μικρούλα καθόλου, άλλ' έγώ είχα άποκτήσει τη συνήθεια όταν ήμουν στην "Ισπανία στην ύπηρεσία του Λόν Καρόλου να λέγω όλες ταίς ώρας μικρούλες.

— Σηκωθείτε, της είπα τέλος, μη κλαίτε πειά! θά έλθη ο ύπρηρέτης να μās φέση το τοάτι.

Έλαβε θάρρος ή κ. Δίκ και ήύχασε.

Παρετήρησεν όμως ότι της είχα το χέρι μου στη μέση της, έκοκίνησε κι' έκρυψε το πρόσωπό της.

Κατόπι μού είπες γελαστή:

— Τι ώρατο πού είναι το σκεδί σας! Σε είκοσι ώρες θά είμαστε στη Πετρούπολι. Θά με πάρετε στο ξενοδοχείο της Ενώρπης, έπειτα βρίσκετε τον Δίκ. Δεν λέτε ταίς περιπετείας μας... "Ω και τι γέλοια πού θά κάμωμε τότε, όταν θά του έξηγομε τα πράγματα. Πραγματικώς είσθε δαιμόνιος!...

(Άκολουθεί)

